

DELFTSCH STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: B. H. H. ZWEERS ♦ C. A. BAUDUIN
A. A. STHEEMAN, ♦ MEJ. C. H. M. BOEREE, ♦ F. J. M.
BOURDREZ

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦♦ Begin der jaargang 1 October. ♦♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

TWEEDE JAARGANG — No. 18.

MAANDAG 12 FEBRUARI 1923.

INHOUD: Redactioneel: Het Corpslustrum. — Centrale Comm. v. Studiebelenen: De Studie en de C. I. E.; College Philosophie. — Gedachten en Gedichten: Esmeraldus de Geweldige. — Uit het pak van Sjaalman: Zondagsoverpeinzingen. — Technische Hoogeschool: Uitslag examens. — Mededeelingen.

BERICHT.

Sommige abonné's voldeden tot dusverre nog niet de abonnementsgelden over het loopende jaar. Wij zullen dan ook degenen, die op 1 Maart a.s. niet aan hun verplichtingen hebben voldaan, beschouwen als geen prijsstellend op verdere toezending, zoodat wij deze daarna zullen staken.

UNIVERSITEITS BOEKENCENTRALE.

REDACTIONEEL.

HET CORPSLUSTRUM.

Het stuk in ons vorig nummer, dat onder den pessimistischen titel „Donkere Wolken” eenige beschouwingen geeft over toestanden in het D. S. C., schijnt verwarring te hebben gesticht. Vooreerst ontvingen wij een verzoek van den heer N. Roodenburg om naar aanleiding van de onderteekening met „Het leelijke jongen Eendje” mede te deelen dat hij niet de inzender van dit stuk is; hetgeen wij hierbij doen. Het spijt ons inderdaad bij den schrijver niet te hebben aangedrongen op een schuilnaam, die misverstand uitsloot. Verder waren de Donkere Wolken geenszins redactioneel, daarentegen van particuliere zijde aangedreven en naar hun inhoud onder de rubriek „D.S.C.” ondergebracht.

Het is niet mijn bedoeling hier ditmaal in te gaan op de meer algemeene opmerkingen in bovengenoemd stuk, hoeveel stof tot commentaar zij ook bieden; alleen wil ik nog even terugkomen op een door den inzender aangeremd onderwerp van onmiddellijk belang: het Corpslustrum. Waarschijnlijk zal de Lustrumviering in geringere mate dan voor den oorlog voor heel Delft een gebeurtenis zijn. Toch is het 75-jarig bestaan van het D.S.C. een feit, dat een behoorlijke herdenking eischt en het Corps is aan zich zelf verplicht daar in de komende maanden alles op te zetten. Men kan m.i. den laatsten tijd waarnemen dat eindelijk en ten langen leste het besef hiervan tot vele Corpsleden doordringt en daar oogenschijnlijk nog geen vast omlijnd plan in voorbereiding is, wordt men merkbaar ongerust. Aan de hand van verkregen inlichtingen volgt hieronder een overzicht van wat reeds gedaan is en een oordeel of ongerustheid bij deze stand van zaken juist is.

Daar is dan om te beginnen de Voorloopige Feestcommissie met haar weinig gevolgrijke oproep aan de Corpsleden en hare plannen, waarover in November j.l. beslist werd. De Corpsvergadering, waar slechts een vierde deel van het D.S.C. aanwezig was, koos het vierdaagsche feest in 't begin van Juli, met een bescheiden viering naar buiten. Een poging hieraan een waterfestijn te verbinden, waarop de Nederlandsche Kampioenschappen verroeid zouden worden, mislukte, zoodat de Voorl. Feestcommissie zich tevreden moest stellen met het uitwerken van indeeling en begroting van het gekozen plan en dit over te dragen aan de Definitieve Feestcommissie..... die maar niet kwam.

Pas zeer laat werd met de vorming daarvan begonnen; ten

overvloede bleek het toen groote moeite te kosten vijf liefhebbers voor deze betrekkingen te vinden, zoodat de zaak wekenlang slepende bleef. Thans zit de Commissie dan eindelijk sinds eenige dagen in elkaar. Maar in dien tusschentijd gaf men van buitenaf een teeken van belangstelling: twee leden der Haagsche Kunstkring, waarvan één oud-Corpslid, die 't verloop der Lustrumplannen gevolgd hadden, kwamen bij de Voorl. Feestcommissie met een geheel nieuw denkbeeld, dat zeer goed in het aangenomen feestplan paste, maar 't vrij wat duurder maakte.

Het kwam hierop neer, dat het zwaartepunt der Lustrumviering zou vallen op de uitvoering van een zeer modern massatooneelspel. Op de Groote Markt, centrum der studentenstad was de voorstelling gedacht van een stuk, dat tot grondslag heeft de problemen en conflicten uit de overgangperiode, die de studententijd is. De ideeën en verschillende stroomingen zijn in de hoofdrollen en hen volgende groepen medespelers belichaamd. Hiertusschen ontstaan genoemde conflicten met als gevolg de massale, dramatische handeling, welke in den loop van het stuk in stijgende lijn tot een climax voert. Het gesproken woord zal hierbij minder belangrijk zijn dan de plasticiteit; de actie wordt gesteund en voortgestuwd door muziekbegeleiding (v.n.l. koren); kleur, groepeerings en alle andere ten dienste staande hulpmiddelen, alles heeft dit eene ten doel: de toeschouwers zoo intens mogelijk met de handeling te doen meeleven.

Naar ik hoop zijn deze enkele aanduidingen voldoende om den lezer een beeld te geven van den aard en de mogelijkheden van dit nieuwe tooneel met als onderwerp het studentenleven, als vertolkers eenige honderden medespelers, en als decor de mooie Markt met haar stadhuis en alles overheerschende kerk. Een voordeel is, dat het stuk in den tegenwoordigen tijd speelt en dus weinig kostuumkosten eischt. Het Corps zou er echter vanaf moeten zien alles met eigen krachten te doen; de voornaamste rollen stellen eischen waaraan slechts weinig Delftenaren voldoen en ook de koren zijn niet mogelijk zonder medewerking der burgerij.

Hoofdzaak blijft dat het D.S.C. door haar initiatief, door haar stuwkracht en organisatie en door het leveren van een groot aantal medespelenden een daad op tooneelgebied mogelijk maken kan, welke zonder twijfel tot buiten ons land de aandacht zou trekken; de a.s. lustrumviering zou hierdoor uit cultureel oogpunt zelfs belangrijker worden dan de vroegere maskerades.

Door deze overwegingen geleid besloten eenige leden der Voorl. Feestcomm. dit plan op officieuze wijze samen met de voorstellers uit te werken. Bij de eindbeslissing kon de Definitieve Feestcomm. het mede aan het Corps voorleggen; zij achtten het niet onmogelijk dat de Corpsleden om bovengemelde redenen, terwille van de artistieke daad, over de hoogere kosten zouden heenstappen.

Het slagen van zoo'n plan hangt af van het stuk, en dit van den schrijver. Bij de verdere uitwerking besloot men zich hiertoe te wenden tot den heer Herman Teirlinck, die door zijn voordrachten over het Nieuwe Tooneel deed onderstellen dat het bovenbeschreven stuk in zijn geest was. Een bespreking met den heer T. bevestigde dit en had tot resultaat dat deze laatste een poging beloofde om een dergelijk stuk op te zetten — een afspraak zonder eenige wederzijdsche verbintenis. Deze poging heeft vrucht gedragen en zeer binnenkort komt de heer T. naar Delft om verder te overleggen inzake de regie, de muzikale leiding en de begroting. Direct daarna zal de heer Teirlinck in een lezing voor het Corps het stuk, benevens alle bijzonderheden der voorbereiding en uitvoering uiteen zetten.

Het is duidelijk dat 't Tooneelgezelschap moet afwachten tot bovenstaande kwestie is beslist. Daarna zal in een rondschrift den leden worden verzocht zich op te geven, indien men lust heeft mee te spelen in het nieuwe spel, of — bij niet doorgaan daarvan — in het eventueel andere stuk.

„Apollo” oefent reeds geruimen tijd voor haar Lustrum-uitvoering onder den dirigent Ruygrok.

Het Lustrumgedenkboek, de geschiedenis van het 75-jarig Corps bevattend, is in voorbereiding. Franken schrijft het, L. Kalf verzorgt uiterlijk en illustraties, beiden geholpen door den Senaats-archivaris.

Zoo is de stand van zaken, nu de eigenlijke Feestcommissie haar werk begint. Velen vragen zich af of er nog tijd genoeg is; men maakt vergelijkingen met de vroegere lustra, daarbij vertend hoeveel tijd toen besteed werd aan het uitpluizen en minutieus copieeren van het gekozen tijdvak.

Thans is noodig dat de Feestcommissie een spoedig eindbesluit van het Corps uitlokt om met een doelbewuste voorbereiding te kunnen beginnen. Slaagt zij erin deze krachtig te organiseren en te leiden, dan komt de Lustrumviering m.i. wel voor elkaar.

't Is nog net tijd!

F. B.

CENTR. COMMISSIE V. STUDIEBELANGEN

DE STUDIE EN DE C. I. E.

De C. C. vestigt de aandacht op het onderstaande, ontleend aan het verslag der werkzaamheden van het jongste C. I. E.-Congres te Den Haag, in „Minerva”:

„De derde commissie was belast met de vraagstukken aangaande uitwisseling en studiereizen. Voor hen, die het nut van een Nationale Organisatie gering achten, kan er gewezen worden op het uitgebreide en buitengewoon belangrijke arbeidsveld dat er, vooral in verband met de reizen, nog braak ligt en dat de organisatie zich juist hier in haar volle omvang kan ontplooiën. De kracht van een organisatie ligt hoofdzakelijk in het afsluiten van contracten met spoorwegen, hotels, het verkrijgen van toegang tot fabrieken en werkplaatsen, het organiseren van excursies naar het buitenland, hetwelk voor een op zich zelf staande kleinere groep natuurlijk veel grotere moeilijkheden met zich brengt dan voor een algemeen vertegenwoordigend lichaam. En de wenschelijkheid er van komt duidelijk tot uiting bij de beschouwing van het groot aantal excursies, die er in den loop der laatste jaren gehouden zijn door studenten van de verschillende landen.

De voorstellen door de commissie gedaan betreffen:

I. Het instellen door iedere N.O. van een bureau, dat zich zal belasten met de schikkingen die getroffen moeten worden voor het verkrijgen van bovengenoemde contracten, toegangsbewijzen enz.; tevens zal het geroepen zijn de uitwisseling van studenten te vergemakkelijken.

II. Het verkrijgbaar stellen van reducties enz. slechts voor hen, die lid zijn van een N.O. De aanvraag tot reductie behoort uit te gaan van die organisaties in wier landen de excursie plaats heeft; de betrokken N.O.'s moeten het Centraal Bureau te Brussel met hun plannen in kennis stellen.

III. De wenschelijkheid dat het C.B. mededeeling doet aan de N.O. van elke aanvraag uitgaande van een vreemd land, zonder evenwel de betrekkingen tusschen de organisaties zelf te bemoeilijken.

IV. Het aanwijzen van een aan het bureau der N.O. verbonden persoon, die zich speciaal zal bezig houden met de aanvragen om correspondentie van de leden van de N.O.'s.

V. Het zenden van een vertegenwoordiger der C.I.E. naar de aanstaande internationale bijeenkomst van de Fransche „Confédération des Travailleurs Intellectuels” om de stichting van een „C.I.T.I.” te bestuderen.

De arbeid van de vierde commissie staat in nauw verband met die van de voorgaande, zoodat de wenschen die er van uitgingen soms zeer veel overeenstemming vertoonden met de voorstellen van de derde commissie, o.a.: bij het uitspreken van de motie, dat de Raad van de C.I.E. over zal gaan tot het vormen van vier permanente commissies (rechten, wetenschap, medicijnen, letteren), belast met het zich op de hoogte stellen aangaande 't praktisch werken in 't buitenland.

De besprekingen over de gelijkstelling der diploma's werden samengevat in de wensch, de C.I.E. stappen te zien doen bij de N.O.'s en de Universiteiten tot het geven van de gelegenheid aan buitenlandsche studenten om cursussen te volgen, die hen recht zullen geven op een aanvullend getuigschrift of een bijzonder doctoraat.

Tevens wordt voorgesteld de instelling van een internationaal inschrijvingsboekje, dat tot doel zal hebben de uitwisseling van studenten en de studie in den vreemde te vergemakkelijken; bovendien wordt de positie van de C.I.E. er mee versterkt. Ter opheldering diene, dat bij het meerendeel der buitenlandsche universiteiten een inschrijvingskaart niet, zooals in Holland,

verkrijgbaar is op bloot vertoon van een kwitantie voor gestorte collegegelden. Men eischt daar een bewijs van genoten voorstudie, als diploma, getuigschrift, enz. Dit boekje is nu als een vereenvoudiging bedoeld. Men zal er in vinden naam, leeftijd en nationaliteit van den bezitter, benevens opgaven van de verkregen diploma's, welke opgaven voorzien moeten zijn van de handteekening van een officieel persoon.”

COLLEGE PHILOSOPHIE.

Het college in de Philosophie van Prof. Wattjes wordt iedere Woensdag van 7½—9 uur gehouden in zaal 32 achter het Hoofgebouw (ingang Westvest).

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

ESMERALDUS DE GEWELDIGE.

Hoofdstuk IV. Ja, maar als de koe geen melk meer geeft.

„Psychologen, mijne Vrienden”, richtte zich Esmeraldus op zekeren stormachtigen herfstnacht tot ons, „zijn doorhebbertjes. Ook het omgekeerde draagt een diepen waarheid met zich, te weten: Wanneer Gij, mijne Vrienden iemand door mocht hebben, dan noemt Ge U psycholoog. Deze wetenschap der menschelijke ziel is U even vreemd, als de ware inborst van Esmeraldus aan Van Tongeren bekend is. Evenwel, waarom zouden wij niet onze holle gedachten opsmukken met vreemde zonden, daar het hier slechts gaat om den schijn. Genoeg, hierover een andermaal, waneer ik spreken zal over de bekrompenheid.

Jongstleden Vrijdag ontmoette ik een vriend, dewelke vroeger reeds bedenkelijke intellectuele neigingen vertoonde en zich nu ontpopte als een waarachtig psycholoog. Wij troffen ons in een drukke straat, en geheel onverschillig voor de jagende menscheid rondom, stond hij stil, sperde zijn oogleden tot diep in zijn wenkbrauwen, blies door zijn neus, en schudde toen meewarig het hoofd.

„Esmeraldus,” rolde zijn stem tegen de huizen omhoog, „ik heb U door. Ge zijt een leeghoofd.”

„Inderdaad?” was mijn vraag. „Werkelijk, wat zijt Gij dom geworden sinds het laatste jaar,” ging hij verheugd verder en schudde mijn hand.

„Ziet Ge dat zoo maar op het eerste gezicht?”

„Ik heb een scherpen blik, en bovendien weet ik veel!”

„Intellectueel dus.” „Ja,” fluisterde hij en in zijn oogen zwom een goddelijk licht. „Kent Gij mijn methode?” vroeg hij plotseling. „Helaas,” was mijn antwoord, „en ditmaal heb ik geen geld op zak! Tot ziens!”

„Nee, zoo niet. Ge miskent mijn bedoeling! Sta, en sluit tenminste Uw oogen. Denk niet, Esmeraldus, en wacht af.”

Terwijl hij aldus mij tegenhield en verrukt schreeuwend de knopen van mijn winterjas draaide, had een groote menigte zich rond ons geschaard. Vele nieuwsgierigen blikten wantrouwend mij aan; een slagersjongen zette zijn gevulde mand neer en stroopte de bloederige mouwen strijdlustig op. Een ander jonkman deelde zijn bevindingen mee aan een juffrouw: „Een stille heb de ganef gegrepen, die mot naar 't bero,” waarop de dankbare toehoorder de linten van haar hoed stevig vastbond, als ware dit een stormhelm en pootte haar handen boven de welving van haar machtige heupen. Een jong meisje gilte met hoog geluid: „Ze hebben een gevaarlijken gek gepakt,” waarop een oud gebogen manneke meewarig zijn hoofd schudde en den slagersjongen op den rug klopte met de woorden: „Ik zou eres fluiten, d'r is een hond met je vleesch vandoor.”

En te midden van deze dreigende omstanders zou ik mijn oogen sluiten. Een helder denkbeeld vloog door mijn angstig brein.

„Mijn vriend, ik heb thuis nog een flesch zeer oude cognac, vurig als een raspaardje en zacht als het maanlicht. Daarin krijg ik een onbedwingbaren lust. Ik wou zoo gaarne hier vandoor!”

„Van Eeden,” likkebaardde mijn vriend. „Maar het is mij goed en wil Uw zwakte niet ten euvel duiden. Komt,” en hij duwde mij te midden der vijandige menigte, die ons een eindweegs op den voet volgde, „Gij hebt in het volk hartstochten ontketend. Aldus ontstaat een revolutie, Esmeraldus. Laat ons wat sneller gaan.”

Op mijn kamer gekomen, begon hij zich te ontdoen van jas en vest, nam een duimstok, bepaalde het aantal meters boeken, nam de maat van mijn schedel, lachte geringschatend en begon:

„Esmeraldus. Ik heb een boos vermoeden. Ge maakt er een gewoonte van, vele dingen weg te duwen in Uw onderbewustzijn. Dat moet Ge niet doen. Daaruit worden geboren zielsconflicten, van dusdanige afmetingen, dat een onherroepelijke waanzin er het directe gevolg van is. Minstens. Oh, ik weet zeker, dat Ge nu reeds lijdende zijt aan dwangvoorstellingen...!”

„In het geheel niet.”

„Och, Esmeraldus, hoe kunt Ge dit ontkennen. Ik zal het U

aantoonen, glashelder. Daartoe hebt Ge de oogen te sluiten, (Ge kunt die flesch gerust laten staan), en oogenblikkelijk te zeggen, datgene, wat er in Uw brein zich vormt, wanneer ik een woord noem. Pas op. Ik begin! Handdoek!" „Vuil, bij voorbeeld?" vroeg ik hem.

„Behalve dat „bij voorbeeld" is het juist! Verder, sigaar." „Slecht". „Zon!" „Bed".

„Roos!" „Dekama". „Liefde!" Hierop wist ik niet zoo spoedig een antwoord.

„Liefde, Esmeraldus. Niets natuurlijk. Nee, nee, al te laat! Het klopt volkomen. Onderdrukte sexualiteit, in vergevorderd stadium. Hopeloos! Enfin, om U wat op te beuren zal ik U eens mededeelen, hoe ver we heden ten dage gevorderd zijn in de psychologie. Ge kent het Oude Testament? Ook het verhaal van Kain en Abel? Welnu ik maakte hiervan een grondige studie en thans ben ik in staat U de ware toedracht te verhalen. Luis-ter dus!

Een welgesteld boer bezat twee zoons, Kain en Abel geheeten, broeders aldus in den letterlijken, zoowel als figuurlijken zin des woords. Hun wegen hadden tot nu toe te ver uiteen gelegen, zoodat er van moeilijkheden omtrent gemeenschappelijke belangen geen sprake was. Kain ging uit en bebouwde de akkers, Abel bleef thuis en vermaakte zich met het winden van kransjes uit bloemen, die hij vergaarde in de weide. Volgens „de Paradijsvloek" moet hij een jurkje gedragen hebben, voorzien van een roze strik en het was zijn gewoonte op zangerigen toon te spreken. Op zekeren nazomerdag kwam de eerste wrijving. Abel had zich den ganschen morgen onledig gehouden met het vlechten van een bloemenkransje en toen des middags Kain tehuis kwam, wat vermoeid en verhit van den zwaren arbeid, wilde Abel dit meesterstukje van zijn hand leggen om de ruige haren van zijn broeder. Dat was onverstandig en Kain gaf van zijn misnoegen blijk, door de bloemen van het hoofd te rukken en in een hoek te slingeren. Toen kwam voor het eerst de koe op de proppen.

„Dat Ge bloemen plukt, Abel, soedah, maar dat Ge daardoor het gras vertrapt, waarvan onze koe dezen winter zal moeten leven, is ondoordacht." Dit was het begin.

Inplaats van dadelijk zich uit te spreken, nam Abel het gebroken kransje, zette zich voor het venster en pruilde. Och Esmeraldus, kijk eens naar onze moderne tooneelstukken. Hoeveel ellende heeft dat onuitgesproken woord al niet berokkend. Maar het was van weerszijden een niet begrijpen, een verschil van karakter, een gevoel van eigen recht en zietdaar, de kiem was gelegd tot het conflict.

Nadere bijzonderheden zal ik U besparen. Hiervoor verwijs ik slechts naar Ibsen, Maeterlinck en Freud, die zich onledig hielden met het uitspinnen van alle mogelijke ik-gevoelentjes. Wel wil ik vermelden dit opmerkelijke feit, dat hier voor het eerst sprake is van den strijd tusschen intellect en arbeid, een strijd, die niet eindigde met Abel's vermoording.

Welnu, op zekeren avond gebeurde het. Zoo als gewoonlijk deed Kain zich tegoed aan het edele druivennat, terwijl Abel zorgvuldig een melkje 35 bereidde. Nu kan het zijn, dat Kain zich wat prikkelbaar gevoelde, ook is het mogelijk, dat Abel hem dit drankje aanbood, hoe het zij, er ontspon zich een ernstig twistgesprek met noodlottig einde.

„Abel, Abel, wat zal er gebeuren, indien de koe geen melk meer geeft?" aldus gaf Kain hem een zachten wenk. „Laat zoolang de klok maar luiden, zoolang de volksmond pleegt te zeggen, Kain, maak geen zorgen omtrent niet-gelegde eieren."

„Bij U is het tenminste nog maar bij kakelen gebleven. Past op, Abel, als oudere broeder geef ik U den raad; leef, alsof de koe geen melk meer geeft.... Ge glimlacht! Nog beging ik geen ongerechten moord, maar indien Ge doorgaat mij te tergen en te tarten, zoo zal ik U voor eeuwig dien grijns in het aangezicht hameren. Gij, lichtzinnig, ondoordacht wezentje, als een parasiet zuigend met Uw trage lippen den arbeid van mijn noeste handen, daarenboven nog waanwijs als een kieken, dat juist het licht aanschouwde en nu uit de vleugelen van zijn moeder den kop ten hemel steekt, als ware het, dat 't den uchtend kraaide, trek weg dien zoetsappigen lach van Uw mondhoeken".

„Kain, Kain dan toch. Ge spreekt, alsof Ge vertoornd zijt. Daartoe hebt Ge niet het recht. Mij hebt Ge alles, wat ik lief had, stuk geslagen met grove woorden en maakte ik U er een verwijt van?"

Meer hoef ik U niet zeggen, Esmeraldus. In een oogwenk was de atmosfeer geladen, verwijt volgde op verwijt, steeds feller werden de woorden, steeds groter de spanning en toen, in een plotselinge waanzin beging Kain den moord.

Op zichzelf een vrij gewoon verhaal, Esmeraldus, evenwel er is nog een slot aan, dat het geheel in een ander daglicht plaatst.

Eenigen tijd later kwam een knecht tot Kain en meldde hem, dat de koe werkelijk geen melk meer gaf....

Zij droeg een jong naast haar hart."

UIT HET PAK VAN SJAALMAN.

ZONDAGS-OVERPEINZINGEN.

Der Mensch soll arbeiten; aber nicht wie ein Lasttier, das unter seiner Bürde in den Schlaf sinkt und nach der notdürftigsten Erholung der erschöpften Krafft zum Tragen derselben Bürde wieder aufgestört wird. Er soll angstlos, mit Lust und Freudigkeit arbeiten und Zeit übrig behalten, seinen Geist und sein Auge zum Himmel zu erheben, zu dessen Anblick er gebildet ist.

Fichte.

De Zondag is een heerlijke instelling en wie haar het eerst tot wettigen algemeenen rustdag verhief, was zeker overtuigd, dat de mensch den Zondag noodig heeft om weer mensch te worden, na 6 dagen lang iets anders te zijn geweest.

Om mensch te heeten, moet men leven, zooals het een mensch past en ik heb mij meer dan eens afgevraagd: — Leven wij hier wel in Europa?

Nu is zooiets of de uiting van een ziekelijk en oververhit gemoed, of er is werkelijk wel een steekje los aan het moderne leven in de „beschaafde" continenten (want ook Amerika valt hieronder).

— Wat is „leven"?

— Leven, dat is m.i. het opgaan in en zich één voelen met de Natuur, dat is genieten van de kunst, dat is zich inzicht trachten te verwerven in al het heelal-gebeuren door de diverse wetenschappen te bestudeeren, dat is je kinderen goed groot te brengen, dat is je vrouw lief te hebben, dat is een trachten om de wereld beter en mooier te maken door met jezelf te beginnen en misschien nog iets heel moois, dat ik vergat te noemen.

Maar dat is niet te zwoegen als een lastdier. Doch wie rondom zich kijkt, ontwaart niets dan moedeloze afgetobde lastdieren, die alle energie hebben moeten geven om hun last te dragen en nu geen kracht meer in zich voelen om óók nog te leven. Ook wel, heeft men absoluut verleerd wat leven is en zoekt het in zingenot, in den drank, in geslachtelijke bevrediging en gaat aan deze menscheneters, waaraan men zich vrijwillig overgeeft, te gronde.

Wij studenten, staan nog niet in het volle leven en daarom weten wij er zoo betrekkelijk weinig van af. Maar wie bijv. eenige omgang heeft met arbeiderskringen, ziet, dat zij precies vallen onder Fichte's uitspraak. Een jaar bestaat uit 365 dagen en die brengen ze volledig in de werkplaats door, behalve de Zondagen en misschien 5 dagen vacantie. En de arbeidersjongens van onzen leeftijd zijn er veelal nog slechter aan toe, maar laat mij daar voorloopig verder over zwijgen, want men zou allicht in de verleiding komen, te gelooven, dat alleen de arbeiders niet als menschen leven en dat de overige menschheid het min of meer wél doet. Keeren we ons tot de kantoorbeambten, de commiezen, de klerken, de boekhouders, de steno-typistes, de winkeljuffrouwen, enz., dan bemerken we, dat het daar in wezen niet anders gesteld is en ik maak dan ook geen onderscheid tusschen de lijdensgeschiedenis van den één en die van den ander. Nog niet tevreden met deze uitbreiding, willen we nog een stapje hooger gaan en komen bij den middenstand, bij de winkeliers, de handelaars, de klein-industrieelen, de chefs van kleine zaken etc. En in navolging van Diogenes, zoeken we hier naar menschen, naar persoonlijkheden met een sterk innerlijk leven, en we vinden weer zooals overal vertegenwoordigers van het type, dat Gellert beschreef in zijn gedicht „Der Greis", eindigende met de bekende woorden:

„Er ward geboren, er lebte, nahm ein Weib, und starb".

Zoo wordt het beste gekarakteriseerd het „Leven" van bijna de geheele menschheid. Want komen we nog hooger op, dan zien we wel eenige verbetering intreden, doordat de lasten des levens niet meer zoo zwaar worden, daar men min of meer de kunst verstaat, die op anderen af te wentelen en daardoor tijd heeft gekregen mooie concerten te hooren, en schilderij-tentoonstellingen te bezoeken, van opera's en tooneelwerken te genieten, maar zelfs als we bij deze menschen de oogenblikken bij elkaar optellen, dat ze waarlijk leefden, het hoeveelste deel maakt dat dan nog uit van hun geheele bestaan?

Overal neemt de zorg voor het geldverdienen een te ruime plaats in, ook daár, waar men al ruimschoots voldoende heeft verzameld om in redelijke behoeften te kunnen voorzien. Men gevoelt niet de waarheid, die er ligt in de woorden van Rabin-dranath Tagore, waar hij zegt:

„Als mijn dagen vergaan in de drukke markt van deze wereld en mijn handen gevuld worden met dagelijksche winst, laat ik dan altijd gevoelen, dat ik niets gewonnen heb".

Daarom kwijnt de mensch in den Europeaan en in den Amerikaan (de Yankee uit de V. S. bedoel ik); daardoor ook wordt de mensch verstikt in elk opbloeiend kind.

(Zie vervolg Tweede Blad).

Ver. van Postzegelverz. „Delft”

Wordt lid van deze vereeniging.

Jaarcontributie: f 4,—. Voor Philatelisten aangesloten bij een andere Vereeniging: f 2,50. (15)

Aanmelden en inlichtingen bij den Secretaris: H. V. D. ZEE, Coenderstr. 7a.

Dictaten Electrotechniek

ter overname gevraagd, eventueel ter leen in ruil voor uitst. getyp. dict. ADMINISTRATIEF RECHT. (6)

Brieven letter B B, Boekcentrale, Hertog Govertkade.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ

J. WALTMAN JR

BINNENWATERSLOOT

.. AFD. TEEKENBEHOEFTE ..

Nu de Corpsdiploma's dezer dagen worden verzonden, houden wij ons aanbevolen voor het achter glas zetten en omlijsten met rood-linnen rand.

Limonade Siropen

à f 1,60 en f 1,40 per flesch. (10)

W. DE HOOGH

OUDE DELFT 152.

TELEFOON 15.

DRUKKERIJ WALTMAN

KOORNMARKT 62

DRUKWERK VOOR VEREENIGINGEN

WORDT, MET ZORG EN SMAAKVOL UITGEVOERD, GELEVERD SPOEDIG EN TEGEN ZEER BILLIJKEN PRIJS

RITUEEL.

Gelegenheid voor ritueel te dineeren.

M. BIERMAN,

Buitenwatersloot 40 — Delft.

5)

Omstreeks 1 Maart a. s.

zeer ruime Zit- en Slaapkamer,

aan elkaar grenzend, over te nemen, tegen zeer billijke conditiën. Te bevragen: MOLSLAAN 23. (6)

F. OOSTERHOFF

≡ ANTIQUITEITEN ≡

VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

CAFÉ RESTAURANT DUYSER

HOEK PHOENIXSTRAAT

20

DINERS 5-7 uur.

à la carte den geheelen dag.

HET ODEON-HUIS

Vrouwjuttonland 32-34 = Delft.

TELEFOON INTERC. 978

Alleen door aan bovenstaand adres een Gramoffoon met platen te koop, bevordert men de huiselijke gezelligheid. (50)

≡ BEZOEKT DE GEHOORZAAL. ≡

Beleefd tot bezoek uitnodigend. **Ph. J. VAN DER WEES.**

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN MAANDAG 12 FEBRUARI 1923.

Dit is geen leven, het is bestaan, maar vraag niet wát voor een bestaan! Ik wil het nog even toelichten, ook voor de meer gegoede kringen aan enkele voorbeelden uit het praktische leven.

De gedachten vertolken altijd het beste, wat of er in een mensch leeft en wat of er niet in hem leeft. Wat maakt nu gewoonlijk het onderwerp uit onzer gedachten en gesprekken?

Zoolang we student zijn: de examina!, zoo nu en dan afgewisseld door een beschouwing over het laatste bal dat we bezochten of iets over de sport of nog wat anders. Het is niet kwaad, maar..... het is weinig verheffend. Trouwe kroegbezoekers, spreek het eens tegen! En vertel me welk tijdschrift meer algemeene belangstelling geniet aan een leestafel: de Vie Parisienne of de Gids?

En nu onder de ouderen. Als er twee of meer getrouwde dames bij elkaar zijn, wordt er gesproken over het dienstboden-vraagstuk en over de laatste mode. In vele gevallen maakt dit althans de hoofdschotel uit der dagelijksche gesprekken en in ieder geval komt het zelden boven het alledaagsche uit.

De heeren spreken over de politiek, over hun sociëteit, over hun vrouwen, ach, zoek de rest maar op in de Camera Obscura onder het hoofd „Er komen menschen op een kopje thee, om verder het avondje te passeeren” (Familie Stastok). Wat in achthonderd zooveel al waar was, is nu in negentienhonderd zooveel helaas nóg waar.

Maar vraag nu eens het oordeel over de moderne kunst, over impressionisme en expressionisme en zie eens hoe oppervlakkig er geoordeeld wordt — als zoiets oordeelen mag heeten — omdat alle kunstgevoel vreemd is aan de groote massa onzer „beschaafde” menschheid.

In de huizen zie je allerlei prullen van namaak-schilderstukken aan den muur hangen; zelden getuigen onze interieurs van den smaak en het kunstgevoel der bewoners. En temidden van deze banale vlakigheid groeit het jonge geslacht op, natuurlijk met een groote kans op bedorven smaak.

Vergelijk daarmee eens het peristylum van een Oud-romeinsch huis uit Pompeji met zijn zuilengalerijen, zijn bassin met fontein en het atrium op den achtergrond!

Wie de krant leest, ziet in, dat Europa één groot gekkenhuis is en dat de Europeesche Beschaving bij gebrek aan existentie zelfmoord pleegt.

Het meest benauwend is nog de gedachte, dat men bijna onvermijdelijk ook zoo'n beschaafd mensch wordt, als men hier blijft leven. De dagelijksche beslommeringen gaan dan zoo zoetjes aan den geheelen dag vullen, 's morgens en 's middags is men op kantoor, de vrije tijd van den avond is gauw aan allerlei onbenullige instellingen verpaid en daar gaat alweer een menschenleven naar den bliksem! Graftschrift: „Er ward geboren, er lebte, nahm ein usw”. Dat komt ervan als je het ongeluk hebt Europeaan te zijn en beschaafd te worden genoemd; nogmaals, men leeft hier niet.

En onwillekeurig dwaalt men dan af met zijn gedachten om rust te zoeken, daár, waar de mensch wél leeft. Geen tijd en geen plaats binden onze gedachten. Vluchtig duiken voor mij op de Int. School voor Wijsbegeerte te Amersfoort en met een glimlach verwerp ik Dornach als rustplaats voor den zoekenden menschegeest. ¹⁾ Maar een oud beeld vervult me met een onbeschrijfelijke bekooring: het Athene uit de Gouden eeuw van Pericles. De Helleensche cultuur van ongeveer 450 tot 350 v. Chr.: het optreden van Anaxagoras, Socrates, Protagoras, Plato, Aristoteles en nog vele anderen, die ik maar niet zal noemen, hoe ze het ook waard zijn in de oogen van hen, die ze hebben leeren kennen, maar het is zelfs dit niet in de eerste plaats, waarvan die bekooring uitgaat. Want cultuur is meer dan filosofie. Men moet zich vertrouwd maken met het heele Grieksche leven uit die dagen, den Helleen als gemeenschapswezen leeren kennen in al zijn openbare en intieme handelingen en dan pas wordt er iets in ons wakker, dat ons zegt „Dát waren menschen; dát was leven”.

Nadat Pericles de schat van Delos naar Athene had laten overbrengen, werden hieruit grootendeels de kunstwerken bekostigd, die nog heden onze bewondering opwekken. Als men in gedachte zich in den toestand der Atheners verplaatst en op den heuvel (de Acropolis) het Parthenon — dat heerlijke bouwwerk van Phidias en Ictinus — ziet verrijzen; als men getuige is van den steeds voortgaande ontwikkeling der kunstenaars en achtereenvolgens de Athene Promachos, de Athene Parthenos en den Olympischen Zeus ziet ontstaan onder de handen van den beeldhouwer; als men zich voorstelt, dat in het kleine

¹⁾ Wijsbegeerte is heel mooi, maar zij moet geen surrogaat zijn; zij moet niet als vak of als wetenschap naast het werkelijke leven staan, maar het geheele leven en wezen van een mensch doordringen, mag dus ook niet slechts een episode vullen in het menschenleven.

Athene van die dagen een school van beeldhouwers gevormd werd onder Phidias, (Myron, Agoracritus, Alcámenes, Crésilas, Polyclétus), zoodat de burgers volkomen meeleeften met hun scheppingen; als men zich het groote openlucht-theater gevuld denkt door de volksmenigte om de opvoering van Sophocles „Antigone” bij te wonen en daarbij bedenkt, dat geen Atheensch burger ervan verstoken hoefde te blijven, zoodat de groote treurspeldichters niet alleen de elite bereikten, maar het gansche volk deden deelen in hun verheven kunst, dan gaat men begrijpen, dat er toen een volk op aarde was, dat de kunst van te leven vrijwel machtig was, een volk, dat de wetenschap minde, dat dagelijks van de kunst genoot, dat met kunst werd groot gebracht en dat zich één voelde met de natuur. ²⁾ Het is geen wonder, dat onze Vondel nog op rijperen leeftijd de oude talen ging leeren om beter dien tijd te leeren verstaan, evenmin als het ons moet verwonderen, als we Goethe, Lessing en Schiller zien terugkeeren tot die Hellenen en daar een onuitputtelijke bron van rein genot zien aanboren, waaraan ook de renaissance zich gelaafd had.

De diepte ontbreekt aan onzen tijd; zij hadden de wijsheid, wij hebben de wetenschap; zij wisten te leven, wij bestaan slechts; zij hadden cultuur, wij meenen die te hebben.

Daarnet noemde ik een mensch onder de menschachtigen: Tagore! Zoudt u zich hem kunnen voorstellen als Yankee of als Europeaan? Ik waarlijk niet! En naast zoo'n figuur wordt heel Europa tot een parodie op de Menschheid. Amerika niet minder.

Wij leven niet; wij zijn allemaal slaven, ondanks telefoon, telegraaf, sneltrein en vliegmaschine. Sommigen zeggen: „juist dóór telefoon, telegraaf, enz.”, maar zoover wil ik niet gaan. Ik weet het nog niet. Als ik, net als bv. Edward Carpenter (de schrijver van „De Beschaving, hare oorzaak en hare genezing”) geloofde, dat het in het wezen der techniek ligt, dat zij den mensch tot knecht maakt, dan zat ik niet meer in Delft. Maar wel weet ik, dat de groote meerderheid der menschen als lastdieren door het leven gaan, totdat de dood hen nog ongewenscht komt verlossen en dat het citaat van Fichte, waar ik mee aanving, nog steeds een vrome wensch is.

Misschien schrijf ik later een minder somber vervolg hierop.

²⁾ Men leze: Robert Hamerling's „Aspasia”, het is ook in het Nederlandsch vertaald.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

UITSLAG EXAMENS.

Geslaagd voor het **Candidaats-examen voor Civiel-ingenieur**:

P. Barger, A. P. C. van Beek, C. G. Blijdenstein, H. J. Both, L. E. Broekhuysen, F. J. van Bruggen, H. Burger, M. C. Fritzlin, A. L. H. R. Gerla, J. H. van der Griendt, J. H. van der Groen, H. F. Hopster, G. Jonkheid, B. H. Kimmel, M. van der Kloet, E. H. A. Kraayvanger, J. G. Kreumer, H. A. D. Linn, A. van der Plas, L. Roos, D. Schermerhorn, G. Schoorl, J. L. Schurink, A. G. F. Smit, P. Stempels, C. C. van der Vlis, M. A. H. Wertheim, W. A. Wiemans, J. J. van Wouw, G. H. C. van Zijll de Jong, H. K. van Zijll de Jong.

Geslaagd voor het **Candidaats-examen voor Werktuigkundig ingenieur**:

N. B. van Albada, F. J. Beck, W. A. van Berne, D. A. Bouman, J. Brouwer, A. Brunting, H. P. Buisma, P. M. Constant, H. v. Couwelaar, P. M. C. Dekkers, A. van Duursen, H. J. Dijkman, A. J. Faber, W. J. Godin, E. J. Gratama Bzn, R. Hoenderken, G. v. der Hoeven, A. v. der Horst, M. L. Kalf, E. Kann, E. A. Kleima, L. W. de Koning, R. Koudijs, W. H. Krajenbrink, W. H. Kruijff, E. H. J. Lange de Boer, L. H. de Langen (met lof), R. M. Meier Mattern, A. W. Olivier, B. W. Pot, C. J. L. Pijcke, J. Schutter, A. H. Senf, I. P. M. Sonneveld, W. H. A. M. Terwindt, G. C. J. J. de Vries, J. van Weering.

Geslaagd voor het **Candidaats-examen voor Scheepsbouwkundig ingenieur**: F. Couvret, J. W. Dröge, J. A. J. Grobben, R. A. Hulscher.

Geslaagd voor het **Ingenieurs-examen voor Werktuigkundig ingenieur**:

Th. A. Aneschot, H. M. J. van Baren, F. W. C. Blom, P. A. Bomer, C. H. Bouvy, C. C. Brunting, A. J. J. M. Bijvoet, H. Furstner, H. C. M. H. Goossens, J. W. Hanrath, W. J. M. Heslenfeld, W. B. I. Hofman, A. J. J. Hogenhuis, B. A. de la Houssaye, J. P. Hulsman, C. M. Kan P.zn, C. Koomen, F. Lam-bach, W. J. M. Michielsen (met lof), A. Mohr, M. J. Ph. Nittel, G. Oudemans, J. de Quant, F. C. Rauwenhoff, Th. J. Roos,

H. J. de Roos, M. van Stappen, W. Tempelaar Lietz, A. L. Veenbos, J. P. de Zoeten.

Geslaagd voor het **Ingenieurs-examen voor Scheepsbouwkundig ingenieur**: G. van Aller, J. D. Berkhuijsen, C. Z. W. Dekkers, I. R. Mulder, S. Visman.

MEDEDEELINGEN.

Nieuwe Nederlandsche Standaardvormen.

Door de Hoofdc commissie voor de Normalisatie in Nederland zijn zoo juist de volgende zes standaardbladen uitgegeven:

N 85. Zeskante en vierkante moeren met metrischen draad (S.I.).

N 86. Zeskante en vierkante moeren met Whitworth draad (B.S.W.).

N 102. Schroefbouten met zeskanten of vierkanten kop met metrischen draad (S.I.).

N 103. Tapeinden met metrische draad (S.I.).

N 104. Schroefbouten met zeskanten of vierkanten kop met Whitworth draad (B.S.W.).

N 105. Tapeinden met Whitworth draad (B.S.W.).

Deze bladen zijn verkrijgbaar bij het Centraal Normalisatie Bureau te Delft, Verversdijk 56, en bij den Boekhandel.

ADVERTENTIËN.

IEDER Student
Koopt en Loopt

met een WANDELSTOK van
(8)

GEBR^S SPEE

Hoek Peperstraat—Koornmarkt.

J. H. SCHOGT,

Saxen-Weimarlaan 46, Telefoon Zuid 8341
te AMSTERDAM,

geeft lessen in Theoretische Mechanica en
in eenige onderdeelen der Wiskunde.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ

J. WALTMAN JR

BINNENWATERSLOOT

.. AFD. TEEKENBEHOEFTE ..

Zoolang de voorraad strekt worden
aangeboden

SCHETSBOEKEN

met 5 m.M. ruitjes in stevig omslag,
48 bladen dik, tegen den prijs van

f 0.35 per stuk.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ

J. WALTMAN JR

BINNENWATERSLOOT

Van Technische Studie-
boeken is grooten voor-
raad in magazijn aanwezig.
Bestellingen kunnen meestal
direct worden uitgevoerd.

ALLES (10)
wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naam-
kaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties,
Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door
N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

14